

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. S. Bernardini de diuitijs ac paupertate parabola.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

reuelationibus nobilitata, infirmorum, morbidorum, & pauperum, felix & inclita mater elemosynas largissimas prestabat. Habebat autem magnas ades pauperibus deputatas & in us feminas, qua illorum ministerio semper occuparentur. Sed & ipsa cum multa humilitate non raro illis inferuiebat, lauans, & osculans pedes eorum. S. Anatolia. Diodori filium cum à malo dæmone liberaisset, adiit eam Diodorus cum vxore, obtulitque ingentem vim pecuniarum. Sed S. Anatolia nihil penitus accipiens, dixit: *Vade, & egenis Christianis, atq; in opibus eroga: tu verò crede in Christum, vna cum tuis, & liberaberis.* Nimirum opes Anatolia à se in pauperes, quemadmodum alij labores solent, deriuauit. Numquam ad finem, in hoc genere argumenti, decurret oratio, si omnia velim attingere exempla. Nullus sanctus, nulla sancta fuit, quæ misericors non fuit. Hanc enim virtutem voluit diuina sapientia idcirco extendi, vt suo quoque erga pauperes cura extenderetur. Neque potest vllam in rem pecunia vtilius expendi, quàm quæ expenditur in charitatem. Qua de causa Frater quidam interrogauit Pastorem dicens: *Dimissa est mihi omnis hereditas, quid facio ex ea? Et dicit ei Abbas Pastor. Vade, & post tres dies veni, & dico tibi. Venit autem, sicut praefinit, & dicit ei senex: Quid tibi habeo dicere, frater? Si dixerò, da eam in Ecclesiam, clerici sibi facient conuiuia ex ea: Si autem dixerò, da eam parentibus tuis; non est tibi merces: si verò dicam, da pauperibus, securus eris. Quidquid ergo vis, vade, fac.*

Sur. 9. Iulij.

Apud Heribert. Rosveid. lib. 5. de vitis PP. libell. 10. de discret. n. 55.

CAPVT XIV.

Moyfis, Elie, Ioannis Baptista, ipsius Christi & Deiparae, itemq; Apostolorum, ac primitiuorum Christianorum paupertas voluntaria.

D commendandam paupertatis virtutem, narrat S. Bernardinus Senensis hanc parabolam. *Rex quidam duas filias habuit, vnā pulcherrimam, aliam turpissimam. Pulchra appetebatur ab omnibus, & honorabatur: turpem verò nullus nedum amare, sed nec videre volebat. Hac autem amarissime flebat in conspectu regis. Cui rex: Noli flere, inquit, dilectissima filia mea: Nam qui in sponsam duxerit sororem tuam, nihil secum accipiet, nisi pulchritudinem*

I.

S. Bernardini t. 3 tract. de 8. Beatitud. serm. 2.

itudinem suam: qui verò sponsam acceperit te, dabo illi regnum meum. Rex iste Deus est; filia specie corporis visenda, est gloriosa sæculi vita, diuitijs, delicijs, potentiâ, & magnificentiâ plena; quam omnes ambiunt, qui in rebus æstimandis, externū dumtaxat splendorem aspiciunt, neque aciem oculorum habent, qua penetrent ad interiora mentis ornamenta. Filia verò altera fronte seuera, genis pallida, labris macilenta, toto vultu horrida, est paupertas, plena fame, plena penurijs, plena despectu: sed *omnis gloria eius filia regis ab intus, in fimbrijs aureis, circumamicta varietatibus.* Tot enim virtutes, tot dotes, tot priuilegia secum trahit, vt nihil possit ei comparari, si rectis oculis aspiciatur. Solatium est enim ei, penuriam pati; opes maximas videt esse in egestate, despici honori sibi ducit: & cum nihil habeat, omnia possidet; denique quisquis eam sibi desponsat, ei à Domino promittitur *regnum caelorum.* Hæc dos est paupertatis; cum interim viri diuitiarum, qui aureos montes sibi per somnum pollicentur, nihil præter fugitiuū splendorem cum diuitijs suis reportent. Et terribile est, quod non aliqui saltem excipiantur, ait enim Dauid: *Dormierunt somnum suum: & nihil inuenerunt OMNES viri diuitiarum in manibus suis.*

II.

Qua de causa, quisquis iudicio, consilioque magnus fuit, semper magni fecit paupertatem. Etiam in veteri testamento, vbi tamen alioqui magni fiebant terrenæ possessiones, tamen sapientiores diuitijs cor non apposuerunt; quin & fuerunt, qui etsi regibus essent, ob scientiam, virtutem, & Zelum, & prophetiæ donum, metuendi, tamen indigerent ab alijs sustentari. Moyses, in summo rerum dominatu, argentum, & aurum, aut alios thesauros non condidit. Cuius rei causam Philo hanc reddit: *Non opus sibi parauit, quamuis posset habere omnium rerum copiam: existimans anima pauperis indicium esse mirari materiales diuitias.* Nimirum, vt D. Paulus ait, *Fide Moyses grandis factus, negauit se esse filium filia Pharaonis, magis eligens affligi cum populo Dei, quam temporalis peccati habere incunditatē, maiores diuitias æstimans thesauro Egyptiorū, impropriū Christi, aspiciebat enim in remunerationem; utique alterius vitæ, quamuis etiam aliquam in hac vita receperit.* Nam, vt Philo loco citato ait, ipsius per tot prodigia, aeris, aquæ & terræ, & totius vniuersitatis imperium amplissimum ei datum est. Ho-

vno

Psal. 44. 14.

Matth. 5. 3.

Psal. 75. 6.

Phil. lib. 1.
de vita Moy-
sis.

Hebr. 11. c. 24.